

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 20ής Νοεμβρίου 2017*

«Μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου – Άρνηση διάθεσης χώρων του Κοινοβουλίου – Υπήκοοι τρίτου κράτους – Απαγόρευση πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου – Άρθρο 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων – Διάκριση λόγω εθνικής καταγωγής – Διάκριση λόγω ιθαγένειας – Παραδεκτό λόγου – Διάκριση λόγω πολιτικών πεποιθήσεων»

Στην υπόθεση T-618/15,

Udo Voigt, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον P. Richter, δικηγόρο,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον N. Görlitz και τις S. Seyr και M. Windisch,

καθού,

με αντικείμενο αίτημα βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ περί ακύρωσης, αφενός, της απόφασης του Κοινοβουλίου, της 9ης Ιουνίου 2015, με την οποία το θεσμικό αυτό όργανο αρνήθηκε να θέσει στη διάθεση του προσφεύγοντος αίθουσα προκειμένου αυτός να φιλοξενήσει συνέντευξη Τύπου στις 16 Ιουνίου 2015 και, αφετέρου, της απόφασης του Κοινοβουλίου, της 16ης Ιουνίου 2015, με την οποία το θεσμικό αυτό όργανο απαγόρευσε σε Ρώσους υπηκόους την πρόσβαση στους χώρους του,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (εισηγητή) και I. Reine, δικαστές,

γραμματέας: S. Bukšek Tomac, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 24ης Ιανουαρίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Κατά τις εκλογές της 25ης Μαΐου 2014, ο προσφεύγων, Udo Voigt, εξελέγη μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με τη λίστα ενός γερμανικού κόμματος, του Nationaldemokratische Partei Deutschlands (NPD). Έκτοτε, κατέχει έδρα στο Κοινοβούλιο ως βουλευτής μη εγγεγραμμένος σε πολιτική ομάδα.
- 2 Στις 22 Μαρτίου 2015, διοργανώθηκε στην Αγία Πετρούπολη (Ρωσία) ένα πολιτικό φόρουμ με τίτλο «Ρωσικό εθνικό φόρουμ», στο οποίο ο προσφεύγων προσκλήθηκε από το ρωσικό κόμμα Rodina και στο οποίο μετείχαν οι Andrei Petron, Fedor Birjukov και Alexander Sotnichenko, προσφεύγοντες στην υπόθεση που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με τον αριθμό T-452/15.
- 3 Σε συνέχεια του εν λόγω φόρουμ, ένας βοηθός του U. Voigt ενημέρωσε με ηλεκτρονικό μήνυμα της 3ης Ιουνίου 2015 την υπηρεσία Τύπου του Κοινοβουλίου για την πρόθεση του βουλευτή να οργανώσει στις 16 Ιουνίου 2015 συνέντευξη Τύπου με τίτλο «Οι δράσεις μας για την αποφυγή ενός ψυχρού και θερμού πολέμου στην Ευρώπη» (στο εξής: συνέντευξη Τύπου). Η ως άνω συνέντευξη Τύπου επρόκειτο να διεξαχθεί παρουσία έξι συμμετεχόντων, ήτοι του προσφεύγοντος, ενός Έλληνα μέλους του Κοινοβουλίου, δύο πρώην μελών του Κοινοβουλίου από την Ιταλία και τη Μεγάλη Βρετανία καθώς και των Α. Petron και F. Birjukov, αμφοτέρων Ρώσων υπηκόων και μελών του ρωσικού κόμματος Rodina. Για τον σκοπό αυτό, ο βοηθός του προσφεύγοντος ζήτησε να τεθούν στη διάθεση του τελευταίου μία αίθουσα του Κοινοβουλίου καθώς και οι υποδομές διερμηνείας.
- 4 Πάντοτε σε συνέχεια του φόρουμ με τίτλο «Ρωσικό εθνικό φόρουμ», ο βοηθός του προσφεύγοντος ζήτησε στις 9 Ιουνίου 2015 από την επιφορτισμένη με ζητήματα διαπίστευσης Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) «Ασφάλειας» του Κοινοβουλίου τη χορήγηση καρτών εισόδου για 21 πρόσωπα, στα οποία περιλαμβάνονταν 5 Ρώσοι υπήκοοι (στο εξής: Ρώσοι προσκεκλημένοι), ήτοι οι Α. Petron, F. Birjukov και Α. Sotnichenko καθώς και οι κυρίες E. N. και P. E., ενόψει μιας δεύτερης εκδήλωσης, της συνάντησης εργασίας με τίτλο «Συνάντηση για την ευρωπαϊκή συνεργασία», επίσης προγραμματισθείσας για τις 16 Ιουνίου 2015 (στο εξής: συνάντηση εργασίας).
- 5 Η ΓΔ «Ασφάλειας» επιβεβαίωσε αυθημερόν την παραλαβή της αίτησης διαπίστευσης με ηλεκτρονικό μήνυμα. Το αποδεικτικό παραλαβής έφερε αριθμό πρωτοκόλλου με τον οποίο ήταν δυνατή η παραλαβή των καρτών εισόδου στις 16 Ιουνίου 2015 και συνοδευόταν από παράρτημα που επιβεβαίωνε ότι η εκδήλωση πληρούσε τις απαιτήσεις ασφαλείας, διευκρινίζοντας ταυτοχρόνως ότι ο διοργανωτής δεν απαλλασσόταν από την υποχρέωση τήρησης της συνήθους διαδικασίας έγκρισης.
- 6 Πάντοτε στις 9 Ιουνίου 2015, η υπηρεσία Τύπου ενημέρωσε με ηλεκτρονικό μήνυμα τον βοηθό του προσφεύγοντος ότι οι πολιτικές αρχές του Κοινοβουλίου της είχαν δώσει εντολή να μη θέσει στη διάθεσή του τον εξοπλισμό που είχε ζητηθεί για τη συνέντευξη Τύπου (στο εξής: ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου). Το ηλεκτρονικό αυτό μήνυμα μνημόνευε τους περιορισμούς πρόσβασης που είχε επιβάλει το θεσμικό αυτό όργανο στους Ρώσους πολιτικούς και διπλωμάτες καθώς και τον κίνδυνο διατάραξης των δραστηριοτήτων του Κοινοβουλίου από την παρουσία των Α. Petron και F. Birjukov.
- 7 Στις 10 Ιουνίου 2015, το Κοινοβούλιο εξέδωσε ψήφισμα σχετικά με την κατάσταση των σχέσεων Ευρωπαϊκής Ένωσης-Ρωσίας [2015/2001 (INI)] (ΕΕ 2016, C 407, σ. 35, στο εξής: ψήφισμα της 10ης Ιουνίου 2015), που είχε αποτελέσει αντικείμενο συζήτησης από τις 15 Ιανουαρίου του ίδιου έτους.

- 8 Στις 16 Ιουνίου 2015, ο βοηθός του προσφεύγοντος παρέλαβε τις κάρτες εισόδου που προορίζονταν για τους προσκεκλημένους του τελευταίου στη συνάντηση εργασίας. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια των πρωινών ωρών, η υπηρεσία «Διαπίστευσης» της ΓΔ «Ασφάλειας» ενημέρωσε τον βοηθό του προσφεύγοντος ότι, λαμβανομένου υπόψη του καταλόγου των συμμετεχόντων στη συνάντηση αυτή και κατόπιν εντολών από το γραφείο του Προέδρου του Κοινοβουλίου, δεν επιτρεπόταν στους πέντε Ρώσους προσκεκλημένους η είσοδος στους χώρους του θεσμικού οργάνου.

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 31 Ιουλίου 2015, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή κατά του Κοινοβουλίου και του Προέδρου του.
- 10 Με διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 2015, Voigt κατά Προέδρου του Κοινοβουλίου και Κοινοβουλίου (C-425/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:741), το Δικαστήριο έκρινε ότι ήταν προδήλως αναρμόδιο να εκδικάσει την υπόθεση και την παρέπεμψε στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 54, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιφυλαχθέν ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 11 Με διάταξη της 4ης Φεβρουαρίου 2016, Voigt κατά Κοινοβουλίου και Προέδρου του Κοινοβουλίου (T-618/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:72), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή καθόσον στρεφόταν κατά του Προέδρου του Κοινοβουλίου.
- 12 Στις 23 Μαΐου 2016, ο προσφεύγων κατέθεσε υπόμνημα απάντησης και, στις 4 Ιουλίου 2016, το Κοινοβούλιο κατέθεσε υπόμνημα ανταπάντησης.
- 13 Τέλος, με επιστολή της 6ης Δεκεμβρίου 2016, το Γενικό Δικαστήριο επέδωσε στο Κοινοβούλιο απόφαση περί μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας στα οποία το τελευταίο ανταποκρίθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 2016.
- 14 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει, αφενός, την απόφαση του Κοινοβουλίου της 9ης Ιουνίου 2015, με την οποία το θεσμικό αυτό όργανο αρνήθηκε να θέσει στη διάθεση του προσφεύγοντος αίθουσα προκειμένου αυτός να φιλοξενήσει συνέντευξη Τύπου στις 16 Ιουνίου 2015 (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω) και, αφετέρου, την απόφαση του Κοινοβουλίου της 16ης Ιουνίου 2015, με την οποία το θεσμικό αυτό όργανο απαγόρευσε στους Ρώσους προσκεκλημένους του προσφεύγοντος την πρόσβαση στα κτίριά του (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω) (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες αποφάσεις),
 - να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 15 Με το δικόγραφο της προσφυγής του, ο προσφεύγων ζητεί επιπλέον από το Γενικό Δικαστήριο να του επισημάνει αν κρίνει αναγκαία την εκ μέρους του προβολή συμπληρωματικών επιχειρημάτων και την προσκόμιση συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων προς στήριξη της προσφυγής του.
- 16 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη,
 - επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη,
 - έτι επικουρικότερον, να την απορρίψει ως προδήλως αβάσιμη, και

- να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

A. Επί του παραδεκτού

1. Επί της ενεργητικής νομιμοποίησης του προσφεύγοντος

- 17 Με το εισαγωγικό δικόγραφο του, ο προσφεύγων εκθέτει ότι η προσφυγή του πρέπει να θεωρηθεί ως ασκούμενη, κυρίως, βάσει του άρθρου 263, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και, επικουρικώς, βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι σκοπός του άρθρου 263, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ είναι να παράσχει στο Ελεγκτικό Συνέδριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) και στην Επιτροπή των Περιφερειών τη δυνατότητα να προσφεύγουν κατά πράξεων άλλων θεσμικών οργάνων, η δυνατότητα δε αυτή πρέπει να αναγνωρίζεται κατά μείζονα λόγο στα μέλη του Κοινοβουλίου, τα οποία απολαύουν ανώτερης δημοκρατικής νομιμοποίησης.
- 18 Ερωτηθείς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση σχετικά με το ζήτημα αν εξακολουθεί να ζητεί την εκδίκαση της διαφοράς βάσει του άρθρου 263, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ο προσφεύγων απάντησε ότι το Δικαστήριο έχει αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού με τη διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 2015, Voigt κατά Προέδρου του Κοινοβουλίου και Κοινοβουλίου (C-425/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:741), και ότι αποδέχεται την κρίση του Δικαστηρίου. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο προσφεύγων παραιτήθηκε από την επίκληση του άρθρου 263, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.
- 19 Εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων νομιμοποιείται ενεργητικώς βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, πράγμα στο οποίο συμφωνεί και το Κοινοβούλιο.

2. Επί του παραδεκτού της προσφυγής

- 20 Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Ο προσφεύγων ορίζει ως αντικείμενα της προσφυγής του τα ακόλουθα δύο, ήτοι την άρνηση να τεθεί στη διάθεσή του αίθουσα για τη διεξαγωγή συνέντευξης Τύπου και την απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους του να εισέλθουν στα κτίρια του Κοινοβουλίου. Εντούτοις, τα επιχειρήματα που παρατίθενται με το δικόγραφο είναι διφορούμενα καθόσον δεν προκύπτει με σαφήνεια ποια από τις δύο αυτές αποφάσεις αφορούν οι επιμέρους προβαλλόμενοι λόγοι ακύρωσης .
- 21 Εν προκειμένω, από τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι αυτή έχει ως αντικείμενο την ακύρωση δύο αποφάσεων, ήτοι των προσβαλλόμενων αποφάσεων.
- 22 Επιπλέον, υπό τον τίτλο I «Παράβαση των Συνθηκών», που περιλαμβάνεται στο δικόγραφο, ο προσφεύγων διακρίνει μεταξύ ενός πρώτου μέρους σχετικού με την «άρνηση διάθεσης αίθουσας» και ενός δεύτερου μέρους σχετικού με την «απαγόρευση εισόδου που επιβλήθηκε στους Ρώσους [προσκεκλημένους]».
- 23 Όπως επισήμανε το Κοινοβούλιο, τα επιχειρήματα που παρατίθενται στο πρώτο μέρος αναφέρονται τόσο στη συνέντευξη Τύπου όσο και στη συνάντηση εργασίας, ενώ από τις δύο προσβαλλόμενες αποφάσεις προκύπτει ότι η άρνηση να τεθεί στη διάθεση του προσφεύγοντος αίθουσα του Κοινοβουλίου αφορούσε αποκλειστικά και μόνον τη συνέντευξη Τύπου, καθώς το αίτημα χρήσης των χώρων του θεσμικού οργάνου για τη συνάντηση εργασίας έγινε δεκτό.

- 24 Ωστόσο, υπενθυμίζεται ότι ένας λόγος προσφυγής μπορεί να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του ουσιαστικού του περιεχομένου και να είναι παραδεκτός, εφόσον συνάγεται με αρκετή σαφήνεια από το δικόγραφο της προσφυγής (βλ., συναφώς, διάταξη της 20ής Σεπτεμβρίου 2011, Land Wien κατά Επιτροπής, T-267/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:499, σκέψη 18).
- 25 Το γεγονός όμως ότι το πρώτο μέρος του τίτλου I σχετικά με την «άρνηση διάθεσης αίθουσας» συνεδριάσεων αναφέρεται στη συνάντηση εργασίας εξηγείται από το ότι, στο δεύτερο μέρος σχετικά με την «απαγόρευση εισόδου που επιβλήθηκε στους Ρώσους [προσκεκλημένους]» που αφορά την εν λόγω συνάντηση, ο προσφεύγων παραπέμπει ακριβώς στις «παρατηρήσεις οι οποίες εκτίθενται στο [πρώτο μέρος]», οπότε οι αιτιάσεις που περιλαμβάνονται στο πρώτο αυτό μέρος αφορούν στην πραγματικότητα εξίσου αμφότερες τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.
- 26 Το Κοινοβούλιο επισημαίνει περαιτέρω ότι, υπό τον τίτλο «Κατάχρηση εξουσίας» του δικογράφου της προσφυγής, ο προσφεύγων δεν προβαίνει σε καμία διάκριση μεταξύ των προσβαλλόμενων αποφάσεων. Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι ο τίτλος αυτός είναι διφορούμενος στο μέτρο κατά το οποίο ο προσφεύγων καταγγέλλει τον κακόπιστο χαρακτήρα της άρνησης πρόσβασης και παραπέμπει στο ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου το οποίο αφορά μόνον την άρνηση να τεθεί στη διάθεσή του αίθουσα για τη διεξαγωγή της συνέντευξης Τύπου.
- 27 Εντούτοις, από τα εκτιθέμενα υπό τον τίτλο II «Κατάχρηση εξουσίας» προκύπτει ότι ο προσφεύγων βάλλει κατά αμφοτέρων των προσβαλλόμενων αποφάσεων, πράγμα που δικαιολογεί το γεγονός ότι δεν προβαίνει σε καμία διάκριση.
- 28 Κατόπιν των προεκτεθέντων, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το δικόγραφο της προσφυγής είναι συγκεχυμένο και, ως εκ τούτου, απαράδεκτο στο σύνολό του.
- 29 Τέλος, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι, σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο κρίνει παραδεκτή την προσφυγή ως έχει, ορισμένες από τις αιτιάσεις που διατυπώνει ο προσφεύγων στο πλαίσιο των προβαλλόμενων λόγων ακύρωσης είναι απαράδεκτες. Το παραδεκτό των επιχειρημάτων αυτών θα εκτιμηθεί στο πλαίσιο της εξέτασης των συγκεκριμένων λόγων ακύρωσης.

3. Επί του παραδεκτού του υπομνήματος απάντησης

- 30 Με το υπόμνημα ανταπάντησης, το Κοινοβούλιο εξέφρασε αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό του υπομνήματος απάντησης. Το θεσμικό αυτό όργανο υποστηρίζει ότι το υπόμνημα απάντησης πρέπει κανονικά να παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να διευκρινίζει τη θέση του ή να εξειδικεύει την επιχειρηματολογία του επί ορισμένου σημαντικού ζητήματος καθώς και να απαντά σε νέα στοιχεία που ανεφάνησαν με το υπόμνημα αντίκρουσης. Εν προκειμένω όμως, με το υπόμνημα απάντησης, ο προσφεύγων, αφενός, επανέλαβε τα στοιχεία που είχε ήδη εκθέσει με το δικόγραφο της προσφυγής του και, αφετέρου, προέβαλε νέα επιχειρήματα παντελώς άσχετα με το εν λόγω δικόγραφο ή με τα επιχειρήματα που περιλαμβάνονται στο υπόμνημα αντίκρουσης.
- 31 Συναφώς, στο άρθρο 83 του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπεται ότι το δικόγραφο της προσφυγής μπορεί να συμπληρωθεί από υπόμνημα απάντησης. Όπως άλλωστε προκύπτει από το σημείο 142 των διατάξεων για τη ρύθμιση πρακτικών ζητημάτων σχετικών με την εφαρμογή του Κανονισμού Διαδικασίας, «[δεδομένου] ότι το πλαίσιο και οι ισχυρισμοί ή οι αιτιάσεις που αποτελούν το επίκεντρο της διαφοράς έχουν ήδη εκτεθεί [...] αναλυτικώς με το δικόγραφο της προσφυγής [...], το υπόμνημα απαντήσεως [έχει] ως σκοπό να [παράσχει] τη δυνατότητα στον προσφεύγοντα [...] να [διευκρινίσει] τη θέση [του] ή να [εξειδικεύσει] την επιχειρηματολογία [του] επί ορισμένου σημαντικού ζητήματος και να [απαντήσει] στα νέα στοιχεία που ανεφάνησαν με το υπόμνημα αντικρούσεως [...]».

- 32 Εν προκειμένω, αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, διαπιστώνεται ότι το υπόμνημα απάντησης διευκρινίζει, λαμβανομένου υπόψη του υπομνήματος αντίκρουσης, τα επιχειρήματα που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής. Επιπλέον, η ενδεχόμενη συμπερίληψη στο υπόμνημα απάντησης νέων αιτιάσεων, μη συνδεόμενων με τις προγενέστερες διαδικαστικές πράξεις, δεν είναι δυνατόν να έχει ως συνέπεια το απαράδεκτο του υπομνήματος απάντησης στο σύνολό του, αλλά μπορεί το πολύ να οδηγήσει σε απόρριψη των συγκεκριμένων αιτιάσεων, ζήτημα το οποίο θα εξεταστεί στο πλαίσιο των λόγων ακύρωσης.
- 33 Συνεπώς, το υπόμνημα απάντησης πρέπει να κριθεί παραδεκτό.

Β. Επί του αιτήματος με το οποίο ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να τον καλέσει, εφόσον το κρίνει αναγκαίο, να προβάλει συμπληρωματικά επιχειρήματα και να προσκομίσει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία

- 34 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 76, στοιχεία δ' και στ', του Κανονισμού Διαδικασίας, στον προσφεύγοντα εναπόκειται να εκθέσει, κατά την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής, τα πραγματικά περιστατικά και τους προβαλλόμενους λόγους καθώς και να προσκομίσει τα αποδεικτικά στοιχεία και τα προτεινόμενα αποδεικτικά μέσα. Επιπλέον, κατά το άρθρο 85, παράγραφοι 2 και 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, προς υποστήριξη της επιχειρηματολογίας τους, οι κύριοι διάδικοι μπορούν να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία ή να προτείνουν αποδεικτικά μέσα μετά την πρώτη ανταλλαγή υπομνημάτων μόνον εφόσον δικαιολογήσουν την καθυστέρηση αυτή.
- 35 Επιπλέον, το άρθρο 89, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας παρέχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα, μέσω μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, να καλέσει τους διαδίκους να τοποθετηθούν λεπτομερέστερα επί ορισμένων πτυχών της διαφοράς ή να προσκομίσουν κάθε σχετικό με την υπόθεση στοιχείο. Ωστόσο, η απόφαση για τη λήψη τέτοιων μέτρων εναπόκειται στην ελεύθερη εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου (βλ., συναφώς, διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 2004, Rira di Meana κατά Κοινοβουλίου, C-360/02 P, EU:C:2004:690, σκέψη 28).
- 36 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι δεν εναπόκειται στον προσφεύγοντα να ζητήσει γενικώς από το Γενικό Δικαστήριο να τον καλέσει να προβάλει επιχειρήματα και να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη της προσφυγής του.
- 37 Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε, με επιστολή της 6ης Δεκεμβρίου 2016, ότι θα είχε τη δυνατότητα να τοποθετηθεί κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση επί των επιχειρημάτων που επρόκειτο να αναπτύξει το Κοινοβούλιο απαντώντας στις αιτιάσεις σχετικά με την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, την παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω πολιτικών πεποιθήσεων και την παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας.

Γ. Επί της ουσίας

1. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

α) Επί της αιτίας που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων του προσφεύγοντος

- 38 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, στην εισαγωγή του τμήματος του δικογράφου που αφορά το «βάσιμο της προσφυγής», ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις «προσβάλλουν τα δικαιώματά» του ως μέλους του Κοινοβουλίου.

- 39 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι ο ισχυρισμός αυτός συνιστά αυτοτελή λόγο ακύρωσης, ο λόγος αυτός πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο. Πράγματι, ο προσφεύγων δεν περιέλαβε στο δικόγραφο της προσφυγής στοιχεία προς στήριξη τέτοιου λόγου, ενώ, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων λόγων, και ως εκ τούτου να προσδιορίζει –τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά με επαρκή ακρίβεια– τις αρχές του δικαίου οι οποίες παραβιάστηκαν κατά τον προσφεύγοντα καθώς και τα κύρια πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίζονται οι αιτιάσεις του (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1999, Latino κατά Επιτροπής, T-300/97, EU:T:1999:328, σκέψη 35). Επομένως, η αόριστη και μόνον έκθεση μιας αιτίας δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 11ης Μαρτίου 1999, Herold κατά Επιτροπής, T-257/97, EU:T:1999:55, σκέψη 68, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, Gold East Paper και Gold Huasheng Paper κατά Συμβουλίου, T-443/11, EU:T:2014:774, σκέψη 66).
- 40 Εν πάση περιπτώσει, στο μέτρο που ο επίμαχος ισχυρισμός δεν συνιστά αυτοτελή λόγο ακύρωσης, αλλά απλώς προκαταρκτική παρατήρηση η οποία προαναγγέλλει τον λόγο που αντλείται από την «παραβίαση των Συνθηκών», πρέπει να θεωρηθεί ότι συγχέεται με τον ανωτέρω λόγο οπότε το Γενικό Δικαστήριο παραπέμπει στην εξέταση του λόγου αυτού.

β) Επί των λόγων ακύρωσης που αντλούνται από την «παραβίαση των Συνθηκών» και από κατάχρηση εξουσίας

- 41 Με το δικόγραφο της προσφυγής, ο προσφεύγων επικαλείται δύο λόγους, εκ των οποίων ο πρώτος αντλείται από «παραβίαση των Συνθηκών» και ο δεύτερος από κατάχρηση εξουσίας.
- 42 Δυνάμει του άρθρου 263, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του άρθρου 256, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της ίδιας Συνθήκης, το Γενικό Δικαστήριο είναι όντως αρμόδιο να αποφαινεται επί προσφυγών που ασκούνται λόγω παράβασης των Συνθηκών.
- 43 Εντούτοις, το άρθρο 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων λόγων. Κατά πάγια νομολογία, προς εδραίωση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, πρέπει μεταξύ άλλων τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεπή και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής [απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2016, Bach Flower Remedies κατά EUIPO – Durapharma (RESCUE), T-337/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:578, σκέψεις 50 και 51]. Συνεπώς, ο προσφεύγων δεν υποχρεούται να αναφέρει ρητώς τον ειδικό κανόνα δικαίου επί του οποίου στηρίζει την αιτίασή του, υπό την προϋπόθεση όμως ότι η επιχειρηματολογία του είναι αρκούντως σαφής ώστε να μπορούν ο αντίδικος και ο δικαστής της Ευρωπαϊκής Ένωσης να προσδιορίσουν χωρίς δυσκολίες τον κανόνα αυτό (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Μαΐου 2006, Galileo International Technology κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-279/03, EU:T:2006:121, σκέψη 47, και της 13ης Νοεμβρίου 2008, SPM κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-128/05, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2008:494, σκέψη 65).
- 44 Από τις προαναφερθείσες διατάξεις προκύπτει ότι η «παραβίαση των Συνθηκών» συνιστά απλώς μια γενική κατηγορία προσφυγών ακύρωσης των οποίων μπορεί να επιληφθεί το Γενικό Δικαστήριο, δεν μπορεί όμως να χρησιμεύσει προκειμένου να προσδιοριστεί η νομική βάση λόγου ακύρωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1997, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-224/95, EU:T:1997:187, σκέψεις 80 και 81).
- 45 Πρέπει επομένως να εξεταστεί αν η νομική βάση στην οποία στηρίζεται ο πρώτος λόγος εξειδικεύεται περαιτέρω και δεν συνιστά απλή επίκληση της «παραβίασης των Συνθηκών».

- 46 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της προσφυγής και τη συνημμένη σε αυτό περίληψη, η οποία μπορεί να ληφθεί υπόψη για την ερμηνεία του εν λόγω δικογράφου (αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2007, Κομνηνού κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-167/06 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:633, σκέψεις 25 και 26, και της 12ης Απριλίου 2016, CP κατά Κοινοβουλίου, F-98/15, EU:F:2016:76, σκέψη 16), ο προσφεύγων στηρίζει στην πραγματικότητα τον πρώτο λόγο της προσφυγής στο άρθρο 4 της ρύθμισης που εξέδωσε στις 4 Ιουλίου 2005 το Προεδρείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων (στο εξής: ρύθμιση σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων), καθώς και στην παράβαση του άρθρου 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης). Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από παράβαση του άρθρου 21 του Χάρτη, ο προσφεύγων επικαλείται πιο συγκεκριμένα την ύπαρξη διάκρισης λόγω εθνοτικής καταγωγής των προσκεκλημένων του καθώς και την παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω της ιθαγένειάς τους.
- 47 Με το υπόμνημα απάντησης, ο προσφεύγων διατείνεται επιπλέον ότι η απαγόρευση στους προσκεκλημένους του να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο είχε ως συνέπεια την εις βάρος τους διάκριση λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων. Υποστηρίζει επίσης ότι η ίδια αυτή απαγόρευση ενέχει παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας στο μέτρο που οι ενδιαφερόμενοι αντιμετωπίστηκαν διαφορετικά σε σχέση με τους λοιπούς επισκέπτες και προσκεκλημένους του Κοινοβουλίου.
- 48 Τέλος, τόσο το δικόγραφο της προσφυγής όσο και το υπόμνημα απάντησης περιέχουν αναφορές σχετικές με τον δυσανάλογο χαρακτήρα των προσβαλλόμενων αποφάσεων, αναφορές ως προς τις οποίες πρέπει να καθοριστεί ευθύς εξαρχής αν αποτελούν αυτοτελή λόγο ακύρωσης ή όχι.
- 49 Συναφώς, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από το Κοινοβούλιο, μολονότι η αρχή της αναλογικότητας έχει αυτοτελή ύπαρξη, μπορεί επίσης να αποτελέσει αναπόσπαστο τμήμα των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων. Συγκεκριμένα, έχει κριθεί ότι οι αρχές της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων επιτάσσουν να δικαιολογείται η ενδεχόμενη διαφορετική μεταχείριση βάσει αντικειμενικού και εύλογου κριτηρίου, δηλαδή να συνδέεται με την επιδίωξη ενός νόμιμου και επιτρεπτού σκοπού και να είναι ανάλογη προς τον σκοπό που επιδιώκεται με την επίμαχη μεταχείριση (αποφάσεις της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, σκέψη 77, της 23ης Μαρτίου 1994, Huet κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-8/93, EU:T:1994:35, σκέψη 45, και της 30ής Ιανουαρίου 2003, C κατά Επιτροπής, T-307/00, EU:T:2003:21, σκέψη 49).
- 50 Εν προκειμένω, στο δικόγραφο της προσφυγής, το επιχείρημα του προσφεύγοντος περί του δυσανάλογου χαρακτήρα της απόφασης να μην τεθεί στη διάθεσή του αίθουσα ενόψει της συνέντευξης Τύπου προβλήθηκε υπό τέτοια μορφή ωσάν να επρόκειτο για συνέπεια της αιτίας περί παράβασης του άρθρου 4 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων επιβεβαίωσε τη συνάφεια των δύο αιτιάσεων. Επίσης με το δικόγραφο της προσφυγής, ο προσφεύγων επικαλέστηκε τον δυσανάλογο χαρακτήρα της απόφασης να απαγορευθεί στους Ρώσους προσκεκλημένους του η πρόσβαση στο Κοινοβούλιο, αναπτύσσοντας περαιτέρω την αιτιάσή του περί παραβίασης της αρχής της απαγόρευσης κάθε διάκρισης λόγω της εθνοτικής καταγωγής ή της ιθαγένειάς τους. Τέλος, με το υπόμνημα απάντησης, ο προσφεύγων παρέπεμψε στην αρχή της αναλογικότητας στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας του σχετικά με την παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω πολιτικών πεποιθήσεων και την παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επιχείρημα περί δυσανάλογου χαρακτήρα των προσβαλλόμενων αποφάσεων δεν συνιστά αυτοτελή λόγο ακύρωσης.
- 51 Συνεπώς, κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να εξεταστούν τα ακόλουθα:
- πρώτον, όσον αφορά την άρνηση να τεθεί στη διάθεση του προσφεύγοντος αίθουσα ενόψει της διεξαγωγής συνέντευξης Τύπου, ο λόγος που αντλείται από παράβαση του άρθρου 4 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων,

- δεύτερον, όσον αφορά την απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο:
 - η παραπομπή στον λόγο που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 4 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων,
 - ο λόγος που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 21 του Χάρτη, καθόσον, κατά τον προσφεύγοντα, η επίμαχη άρνηση ενέχει διάκριση λόγω της εθνοτικής καταγωγής των ενδιαφερομένων ή της ιθαγένειάς τους,
 - ο λόγος που αντλείται, αφενός, από το άρθρο 21, παράγραφος 1, του Χάρτη, καθόσον, κατά τον προσφεύγοντα, η επίμαχη άρνηση ενέχει διάκριση λόγω των πολιτικών πεποιθήσεων των Ρώσων προσκεκλημένων και, αφετέρου, από την παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας,
- τρίτον, και όσον αφορά αμφότερες τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, ο λόγος που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας.

2. Επί του λόγου ακύρωσης που βάλλει αποκλειστικά και μόνον κατά της άρνησης να τεθεί στη διάθεση του προσφεύγοντος αίθουσα ενόψει της διεξαγωγής συνέντευξης Τύπου

- 52 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων, οι μη εγγεγραμμένοι βουλευτές έχουν δικαίωμα να χρησιμοποιούν τις εγκαταστάσεις του θεσμικού οργάνου προκειμένου να διοργανώσουν συνεντεύξεις Τύπου εφόσον υπάρχουν διαθέσιμοι χώροι και υπό τον όρο ότι η διάθεση των εγκαταστάσεων αυτών δεν συνεπάγεται κίνδυνο για την κανονική διεξαγωγή των εργασιών του Κοινοβουλίου. Επιπλέον, το άρθρο 8 της ίδιας ρύθμισης επιτρέπει ρητώς στους βουλευτές να προσκαλούν στις συναντήσεις τους τρίτους, για παράδειγμα δημοσιογράφους. Το Κοινοβούλιο όμως δεν υποστηρίζει ότι υπήρχε έλλειψη χώρων υποδοχής στις 16 Ιουνίου 2015. Επιπλέον, πρέπει να αποκλειστεί το ενδεχόμενο διατάραξης του κοινοβουλευτικού έργου εξαιτίας μιας συνέντευξης Τύπου, τούτο δε κατά μείζονα λόγο καθόσον ο προσφεύγων είχε ήδη διοργανώσει παρόμοιες εκδηλώσεις χωρίς να ανακύψει από αυτές οποιοδήποτε πρόβλημα. Τέλος, δεν προκύπτει ότι η παρουσία των Α. Petron και F. Birjukov ήταν ικανή να επηρεάσει τη λειτουργία του Κοινοβουλίου, όπως υποστήριξε το τελευταίο με το ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου.
- 53 Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, ελλείψει αντικειμενικού λόγου δυνάμενου να δικαιολογήσει την άρνηση να τεθεί αίθουσα στη διάθεσή του, η άρνηση αυτή είναι δυσανάλογη και προσβάλλει τα δικαιώματά του ως βουλευτή, δεδομένου ότι αυτός δεν μπόρεσε να προβάλει το κοινοβουλευτικό του έργο και, ειδικότερα, να εξηγήσει στους Ευρωπαίους πολίτες τον λόγο για τον οποίο το ψήφισμα της 10ης Ιουνίου 2015 παρουσίασε στρεβλή εικόνα του φόρουμ με τίτλο «Ρωσικό εθνικό φόρουμ» το οποίο είχε διεξαχθεί στην Αγία Πετρούπολη στις 22 Μαρτίου του ίδιου έτους.
- 54 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά και υποστηρίζει ότι ο λόγος είναι αβάσιμος.
- 55 Από την οικονομία της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων, όπως αυτή συνάγεται από τον ίδιο της τον τίτλο αλλά και από το άρθρο της 1, παράγραφος 1, η ρύθμιση αυτή διέπει τον τρόπο κατά τον οποίο «η Γενική Γραμματεία [του Κοινοβουλίου] [...] προσφέρει τη συνδρομή της στην οργάνωση των συνεδριάσεων των πολιτικών ομάδων και συμβάλλει στην καλή διεξαγωγή τους». Επομένως, η ρύθμιση αυτή καθορίζει μεταξύ άλλων τον τρόπο χρήσης των αιθουσών του Κοινοβουλίου από τις πολιτικές ομάδες και τα όργανά τους.
- 56 Το άρθρο 8 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων προβλέπει κατ' ουσίαν ότι οι πολιτικές ομάδες έχουν τη δυνατότητα να προσκαλούν τρίτους στις συνεδριάσεις τους.

- 57 Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων, «[στο] πλαίσιο της κοινοβουλευτικής τους δραστηριότητας, οι μη εγγεγραμμένοι βουλευτές μπορούν να έχουν [επίσης] στη διάθεσή τους» αίθουσες του Κοινοβουλίου. Λαμβανομένης υπόψη της διάταξης αυτής και της δυνατότητας των μη εγγεγραμμένων βουλευτών να συνεδριάζουν μολονότι δεν αποτελούν κοινοβουλευτική ομάδα, η ρύθμιση αυτή διέπει επίσης τον τρόπο κατά τον οποίο η Γενική Γραμματεία του Κοινοβουλίου μπορεί να συνδράμει στη διοργάνωση συναντήσεων μεταξύ των εν λόγω βουλευτών. Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, της ίδιας ρύθμισης, οι αιτήσεις των μη εγγεγραμμένων βουλευτών για την παραχώρηση αίθουσας συνεδριάσεων «πρέπει να υποβάλλονται από το συντονιστικό όργανο των μη εγγεγραμμένων βουλευτών», η διάταξη δε αυτή αποτελεί διοικητική ρύθμιση μέσω της οποίας οι εν λόγω βουλευτές έχουν τη δυνατότητα πρόσβασης σε ορισμένες υπηρεσίες τις οποίες καταρχήν δικαιούνται μόνον οι ομάδες.
- 58 Επιπλέον, από τις απαντήσεις του Κοινοβουλίου στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας που του απηύθυνε το Γενικό Δικαστήριο προκύπτει ότι οι συνεντεύξεις Τύπου που διοργανώνονται από τους βουλευτές αποτελούν αντικείμενο χωριστής ρύθμισης, ήτοι της «Ρύθμισης σχετικά με την καλή χρήση της αίθουσας συνεδριάσεων Τύπου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου» που εξέδωσε το Προεδρείο του Κοινοβουλίου στις 22 Οκτωβρίου 2007.
- 59 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, ακόμη και αν η ρύθμιση σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων παρέχει στις ομάδες αυτές τη δυνατότητα να προσκαλούν τρίτους στις συνεδριάσεις τους, εντούτοις δεν αποβλέπει στο να ρυθμίσει τη διάθεση αιθουσών για τη διεξαγωγή συνεντεύξεων Τύπου, κατά μείζονα δε λόγο κατόπιν ατομικής πρωτοβουλίας ενός βουλευτή.
- 60 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ο ίδιος ο προσφεύγων υπέβαλε την αίτηση διάθεσης αίθουσας για τη διεξαγωγή της συνέντευξης Τύπου όχι κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων, αλλά απευθείας στην υπηρεσία «Τύπου» του Κοινοβουλίου, χωρίς να ζητήσει την παρέμβαση του συντονιστικού οργάνου των μη εγγεγραμμένων βουλευτών.
- 61 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση που αντλείται από το άρθρο 4 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να διευκρινιστεί, στο πλαίσιο εφαρμογής της διάταξης αυτής, αν η άρνηση του Κοινοβουλίου μπορούσε να δικαιολογηθεί από την έλλειψη διαθέσιμων χώρων ή από κίνδυνο διατάραξης των εργασιών του θεσμικού οργάνου ή ακόμα αν η άρνηση αυτή ήταν δυσανάλογη.
- 62 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν, αντιθέτως προς τα όσα διαπιστώνονται στη σκέψη 50 της παρούσας απόφασης, η αιτίαση που αντλείται από τον δυσανάλογο χαρακτήρα της άρνησης να τεθεί αίθουσα στη διάθεση του προσφεύγοντος για τη διεξαγωγή συνέντευξης Τύπου πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποτελεί λόγο ακύρωσης διακριτό από τον αντλούμενο από το άρθρο 4 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων, η αιτίαση αυτή πρέπει ούτως ή άλλως να απορριφθεί.
- 63 Πράγματι, με το ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου, το Κοινοβούλιο δικαιολόγησε την άρνηση να τεθεί στη διάθεση του προσφεύγοντος αίθουσα για τη διεξαγωγή της συνέντευξης Τύπου λαμβάνοντας μεταξύ άλλων υπόψη τον κίνδυνο διατάραξης των δραστηριοτήτων του θεσμικού οργάνου εξαιτίας της παρουσίας των A. Petrov και F. Birjukov. Ο προσφεύγων όμως απλώς αμφισβητεί την ύπαρξη τέτοιου κινδύνου χωρίς να προβάλλει πειστικά επιχειρήματα συναφώς. Επί του ζητήματος αυτού, είναι άνευ σημασίας το γεγονός ότι, κατά το παρελθόν, ο προσφεύγων είχε ήδη διοργανώσει συνεντεύξεις Τύπου και συναντήσεις εργασίας, δεδομένου ότι αυτός δεν υποστηρίζει ότι οι συγκεκριμένες εκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν –με την έγκριση του Κοινοβουλίου– παρουσία Ρώσων προσκεκλημένων και υπό συνθήκες παρόμοιες με αυτές της υπό κρίση υπόθεσης. Πέραν τούτου, από τις σκέψεις 119 έως 122 κατωτέρω προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο δεν παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας εν προκειμένω.

3. Επί των λόγων ακύρωσης που βάλλουν αποκλειστικά και μόνον κατά της απαγόρευσης στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο

α) Επί του λόγου ακύρωσης που στηρίζεται στην παραπομπή στον λόγο που αντλείται από παράβαση του άρθρου 4 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων

- 64 Ο προσφεύγων εκθέτει ότι η απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο «είναι ασυμβίβαστη με το πρωτογενές δίκαιο» για τους λόγους που ήδη προβλήθηκαν κατά της άρνησης να τεθεί στη διάθεσή του αίθουσα συνεδριάσεων.
- 65 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτίασης αυτής για τον λόγο ότι ο προσφεύγων δεν διευκρινίζει σε τι συνίσταται η προβαλλόμενη παράβαση.
- 66 Όπως προκύπτει από την ανάγνωση του δικογράφου, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος πρέπει να γίνει αντιληπτός υπό την έννοια ότι τα επιχειρήματα που αντλούνται, όσον αφορά την άρνηση να τεθεί στη διάθεσή του αίθουσα συνέντευξης Τύπου, από την παράβαση του άρθρου 4 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων και, ενδεχομένως, από τον δυσανάλογο χαρακτήρα του μέτρου αυτού μπορούν επίσης να προβληθούν λυσιτελώς και κατά της απαγόρευσης στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο.
- 67 Ακόμη και αν κριθεί παραδεκτή, η αιτίαση αυτή πρέπει εντούτοις να απορριφθεί για τους λόγους που εκτίθενται με τις σκέψεις 55 έως 63 ανωτέρω.
- 68 Η απόρριψη της αιτίασης που αντλείται από το άρθρο 4 της ρύθμισης σχετικά με τις συνεδριάσεις των πολιτικών ομάδων επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο εν προκειμένω καθόσον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι έχει εφαρμογή η διάταξη αυτή, στον προσφεύγοντα δεν απαγορεύθηκε αυτή καθαυτή η χρήση των αιθουσών του Κοινοβουλίου για τη διεξαγωγή της συνάντησης εργασίας, δεδομένου ότι επίμαχη εν προκειμένω είναι απλώς η πρόσβαση των Ρώσων προσκεκλημένων στα κτίρια του θεσμικού οργάνου.

β) Επί του λόγου ακύρωσης που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 21 του Χάρτη, στο μέτρο που, κατά τον προσφεύγοντα, η απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο ενέχει διάκριση λόγω της εθνοτικής καταγωγής ή της ιθαγένειάς τους

- 69 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι Ρώσοι προσκεκλημένοι του ουδόλως συνιστούσαν κίνδυνο για την κανονική διεξαγωγή των εργασιών του Κοινοβουλίου ή για την ασφάλειά του. Ελλείψει αντικειμενικού λόγου, η άρνηση να τους επιτραπεί η πρόσβαση στα κτίρια του θεσμικού οργάνου ενέχει διάκριση λόγω της ιθαγένειας ή της εθνοτικής καταγωγής τους, με αποτέλεσμα την παράβαση του άρθρου 21 του Χάρτη. Επιπλέον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι ορισμένοι Ρώσοι υπήκοοι όντως αποτελούσαν κίνδυνο για την εύρυθμη λειτουργία του Κοινοβουλίου, θα αρκούσε να έχει περιοριστεί η απαγόρευση πρόσβασης μόνο σε αυτούς.
- 70 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί τη δυνατότητα του προσφεύγοντος να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω εθνοτικής καταγωγής ή λόγω ιθαγένειας τις οποίες φέρεται ότι υπέστησαν τρίτοι, δηλαδή οι Ρώσοι προσκεκλημένοι του, θεωρώντας εν πάση περιπτώσει αβάσιμο τον σχετικό λόγο.

1) Επί του παραδεκτού του λόγου ακύρωσης

- 71 Όπως προκύπτει από τη νομολογία, ο προσφεύγων δεν νομιμοποιείται να προσφύγει υπέρ του νόμου ή των θεσμικών οργάνων και μπορεί να προβάλλει, προς στήριξη της προσφυγής του, μόνον αιτιάσεις που τον αφορούν ατομικά (απόφαση της 30ής Ιουνίου 1983, Schloh κατά Συμβουλίου, 85/82, EU:C:1983:179, σκέψη 14). Εντούτοις, η απαίτηση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι σημαίνει ότι ο

δικαστής της Ένωσης δέχεται το παραδεκτό αιτίασης αποκλειστικά υπό την προϋπόθεση ότι συνδέεται με την προσωπική κατάσταση του προσφεύγοντος και μόνο. Στην πραγματικότητα, οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος είναι παραδεκτές μόνον αν μπορούν να στηρίξουν ακύρωση από την οποία αυτός μπορεί να επωφεληθεί (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Wils κατά Κοινοβουλίου, F-105/05, EU:F:2007:128, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 72 Εν προκειμένω, η φερόμενη διάκριση εις βάρος των Ρώσων προσκεκλημένων λόγω της ιθαγένειας ή της εθνοτικής καταγωγής τους ήταν θεωρητικά σε θέση να βλάψει και τον προσφεύγοντα στο μέτρο που η πρόσκλησή τους προερχόταν από αυτόν και που αυτός εμποδίστηκε να διεξαγάγει στο Κοινοβούλιο με τους εν λόγω προσκεκλημένους τη συνάντηση εργασίας την οποία ο ίδιος είχε διοργανώσει.
- 73 Επομένως, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, ο προσφεύγων, υπό την ιδιότητα του διοργανωτή συνάντησης στους χώρους του Κοινοβουλίου στους οποίους δεν κατέστη δυνατόν να εισέλθουν οι Ρώσοι προσκεκλημένοι, έχει συμφέρον να προβάλει αιτίαση αντλούμενη από το γεγονός ότι οι τελευταίοι υπέστησαν διάκριση λόγω ιθαγένειας ή εθνοτικής καταγωγής.

2) Επί του βασίμου του λόγου ακύρωσης

- 74 Δυνάμει του άρθρου 21, παράγραφος 1, του Χάρτη, απαγορεύεται κάθε διάκριση λόγω, μεταξύ άλλων, εθνοτικής καταγωγής. Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, εντός του πεδίου εφαρμογής των Συνθηκών και με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεών τους, απαγορεύεται επίσης κάθε διάκριση λόγω ιθαγένειας.
- 75 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν διαφοροποιεί σαφώς τα δύο είδη διάκρισης που επικαλείται, υπενθυμίζεται ότι όταν μια πράξη γενικής ισχύος χρησιμοποιεί δύο διαφορετικούς όρους, δεν πρέπει, για λόγους συνοχής και ασφάλειας δικαίου, να τους αποδίδεται το ίδιο περιεχόμενο. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο όταν οι όροι αυτοί έχουν, όπως εν προκειμένω, διαφορετική έννοια στην καθομιλουμένη (απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2013, Marques κατά Επιτροπής, F-158/12, EU:F:2013:135, σκέψη 28, και της 14ης Μαΐου 2014, Cocco κατά Επιτροπής, F-17/13, EU:F:2014:92, σκέψη 33).
- 76 Επομένως, αν η ιθαγένεια συνιστά νομικό και πολιτικό δεσμό υφιστάμενο μεταξύ ενός ατόμου και ενός κυρίαρχου κράτους, η έννοια της εθνοτικής καταγωγής εκκινεί από την ιδέα ότι οι κοινωνικές ομάδες χαρακτηρίζονται ιδίως από κοινή εθνικότητα, θρησκευτική πίστη, γλώσσα, πολιτιστική προέλευση και παραδόσεις και κοινό περιβάλλον διαβίωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, CHEZ Razpredelenie Bulgaria, C-83/14, EU:C:2015:480, σκέψη 46).
- 77 Όσον αφορά την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω εθνοτικής καταγωγής, ο προσφεύγων αρκείται στο να υπογραμμίσει τη ρωσική ιθαγένεια των προσκεκλημένων του χωρίς να αναφέρει ότι αυτοί ανήκουν σε ιδιαίτερη εθνοτική ομάδα. Κατά μείζονα λόγο, ο προσφεύγων ουδόλως αποδεικνύει ότι η απόφαση περί απαγόρευσης στους προσκεκλημένους του να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο οφείλεται στο ότι αυτοί έχουν συγκεκριμένη εθνοτική καταγωγή.
- 78 Επομένως, ο προσφεύγων δεν αποδεικνύει την πλήρωση των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 21, παράγραφος 1, του Χάρτη, οπότε δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι οι Ρώσοι προσκεκλημένοι του υπέστησαν διάκριση λόγω συγκεκριμένης εθνοτικής καταγωγής.
- 79 Όσον αφορά την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, ΣΕΕ και το άρθρο 52, παράγραφος 7, του Χάρτη, οι επεξηγήσεις σχετικά με τον τελευταίο (ΕΕ 2007, C 303, σ. 17) πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την ερμηνεία του.

- 80 Κατά τις επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη, το άρθρο 21, παράγραφος 2, του Χάρτη «αντιστοιχεί στο άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, [ΣΛΕΕ] και πρέπει να εφαρμόζεται σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο». Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 2, του Χάρτη, τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από αυτόν και τα οποία αποτελούν το αντικείμενο διατάξεων των Συνθηκών ασκούνται υπό τους όρους και εντός των ορίων που καθορίζονται σε αυτές. Επομένως, το άρθρο 21, παράγραφος 2, του Χάρτη πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει το ίδιο περιεχόμενο με το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.
- 81 Το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ ορίζει ότι, «εντός του πεδίου εφαρμογής των Συνθηκών και με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεών τους, απαγορεύεται κάθε δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγένειας». Η διάταξη αυτή περιλαμβάνεται στο δεύτερο μέρος της Συνθήκης ΛΕΕ με τίτλο «Απαγόρευση των διακρίσεων και ιθαγένεια της Ένωσης». Αφορά τις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης και κατά τις οποίες ένας υπήκοος κράτους μέλους υφίσταται διακριτική εις βάρος του μεταχείριση σε σχέση με τους υπηκόους άλλου κράτους μέλους απλώς και μόνο λόγω της ιθαγένειάς του. Επομένως, το άρθρο αυτό δεν προορίζεται να έχει εφαρμογή σε περιπτώσεις ενδεχόμενης διαφορετικής μεταχείρισης μεταξύ υπηκόων των κρατών μελών και υπηκόων τρίτων κρατών (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 4ης Ιουνίου 2009, Βάτσουρας και Κουπατάντζε, C-22/08 και C-23/08, EU:C:2009:344, σκέψεις 51 και 52, και της 7ης Απριλίου 2011, Francesco Guarnieri & Cie, C-291/09, EU:C:2011:217, σκέψη 20).
- 82 Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεσθεί παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 2, του Χάρτη όσον αφορά τους Ρώσους προσκεκλημένους του.
- 83 Βάσει των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 21 του Χάρτη συνιστάμενη στο ότι η απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο ενέχει διάκριση λόγω της εθνοτικής καταγωγής ή της ιθαγένειάς τους. Εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά τον φερόμενο δυσανάλογο χαρακτήρα της απαγόρευσης αυτής καθόσον δεν πραγματοποιήθηκε διάκριση μεταξύ των προσκεκλημένων ανάλογα με τους κινδύνους που αντιπροσώπευαν, γίνεται παραπομπή στις σκέψεις 119 έως 122 κατωτέρω.
- γ) Επί του λόγου ακύρωσης που αντλείται, αφενός, από την παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 1, του Χάρτη, στο μέτρο που η απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο ενέχει διάκριση λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων και, αφετέρου, από την παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας**
- 84 Με το υπόμνημα απάντησης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους του να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο είχε ως συνέπεια διακριτική εις βάρος τους μεταχείριση λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων. Εκθέτει επίσης ότι, «εν τέλει [...] η απαγόρευση εισόδου πρέπει εν πάση περιπτώσει να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα της γενικής αρχής της ισότητας». Συγκεκριμένα, λόγω της απαγόρευσης αυτής, οι Ρώσοι προσκεκλημένοι αντιμετώπιστηκαν διαφορετικά σε σχέση με τους λοιπούς επισκέπτες και προσκεκλημένους του Κοινοβουλίου.
- 85 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό των αιτιάσεων αυτών για τον λόγο ότι πρόκειται για λόγους ακύρωσης προβαλλόμενους για πρώτη φορά –και εκπροθέσμως– με το υπόμνημα απάντησης. Επιπλέον, η αιτίαση που αντλείται από παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας είναι ασαφής και δυσνόητη.
- 86 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ωστόσο ότι έλαβε γνώση της πολιτικής βάσης της δυσμενούς διάκρισης την οποία υπέστησαν οι Ρώσοι προσκεκλημένοι του μόνον αφότου ανέγνωσε το υπόμνημα αντίκρουσης που κατατέθηκε στην υπόθεση Petron κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (Τ-452/15).

- 87 Δυνάμει του άρθρου 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Εντούτοις, λόγος ο οποίος συνιστά ανάπτυξη λόγου που προβλήθηκε προηγουμένως, ρητώς ή εμμέσως, με το δικόγραφο της προσφυγής και ο οποίος συνδέεται στενά με αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός. Προκειμένου να θεωρηθεί ως ανάπτυξη λόγου ή αιτίασης που είχε προβληθεί προηγουμένως, ένα νέο επιχείρημα πρέπει να έχει αρκούντως στενό σύνδεσμο με τους λόγους ή τις αιτιάσεις που είχαν αρχικώς αναπτυχθεί στο δικόγραφο της προσφυγής ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ως αποτέλεσμα της φυσιολογικής εξέλιξης της συζήτησης στο πλαίσιο κατ' αντιμωλία διαδικασίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, *Groupe Gascogne* κατά Επιτροπής, T-72/06, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:671, σκέψεις 23 και 27).
- 88 Πρώτον, όσον αφορά την απαγόρευση κάθε διάκρισης λόγω των πολιτικών πεποιθήσεων, η απαγόρευση αυτή περιλαμβάνεται στο άρθρο 21, παράγραφος 1, του Χάρτη, το οποίο επικαλείται ο προσφεύγων στο πλαίσιο του λόγου ακύρωσης ο οποίος, κατά το δικόγραφο της προσφυγής, αντλείται από «παράβαση των Συνθηκών». Εντούτοις, με το δικόγραφο αυτό, ο προσφεύγων περιόρισε τη βασιζόμενη στη διάταξη αυτή επιχειρηματολογία του σε φερόμενη παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης κάθε διάκρισης λόγω εθνοτικής καταγωγής. Εκτός αυτού, επικαλέστηκε διάκριση λόγω ιθαγένειας στηριζόμενος στο άρθρο 21, παράγραφος 2, του Χάρτη. Με το εισαγωγικό δικόγραφο, ο προσφεύγων ουδέποτε προέβαλε παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω των πολιτικών πεποιθήσεων των Ρώσων προσκεκλημένων του.
- 89 Το γεγονός ότι, με το δικόγραφο της προσφυγής, ο προσφεύγων δεν επικαλέστηκε τέτοια δυσμενή διάκριση έχει εν προκειμένω ιδιαίτερη σημασία. Συγκεκριμένα, η απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο δεν μπορεί να απομονωθεί από το γενικότερο πλαίσιο της. Ειδικότερα, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής, ο προσφεύγων είχε στην κατοχή του το ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου με το οποίο το Κοινοβούλιο αρνήθηκε να θέσει στη διάθεσή του τον απαραίτητο εξοπλισμό για την –προβλεφθείσα επίσης για τις 16 Ιουνίου 2015– συνέντευξη Τύπου. Η άρνηση αυτή στηρίζεται σε δύο λόγους. Πρώτον, το ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου υπενθυμίζει τους περιορισμούς πρόσβασης που έχει επιβάλει το θεσμικό όργανο, αφενός, στους Ρώσους διπλωμάτες και, αφετέρου, στους Ρώσους πολιτικούς, ειδικότερα δε στα μέλη της Gosudarstvennaya Duma Federal'nogo Sobrania Rossiskoi Federatsii (Κρατικής Δούμας της Ομοσπονδιακής Συνέλευσης της Ρωσικής Ομοσπονδίας) και του Soviet Federatsii Federal'nogo Sobrania Rossiskoi Federatsii (Ομοσπονδιακού Συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Συνέλευσης της Ρωσικής Ομοσπονδίας), όπως τούτο προκύπτει από τις απαντήσεις του Κοινοβουλίου στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας που μνημονεύονται στη σκέψη 13 ανωτέρω. Δεύτερον, το ίδιο αυτό ηλεκτρονικό μήνυμα αναφέρει τον κίνδυνο διατάραξης των δραστηριοτήτων του θεσμικού οργάνου εξαιτίας της παρουσίας των Α. Petron και F. Biryukov. Επιπλέον, η επίμαχη άρνηση είχε ως σκοπό να απαγορευθεί στους Ρώσους προσκεκλημένους η πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, ενός πολιτικού οργάνου, προκειμένου να μετάσχουν, κατόπιν πρόσκλησης του προσφεύγοντος, ενεργούντος υπό την ιδιότητα του βουλευτή, σε συνάντηση πολιτικού περιεχομένου σχετική με την «ευρωπαϊκή συνεργασία». Εξάλλου, οι Α. Petron και F. Biryukov διαθέτουν σημαντικές αρμοδιότητες στο εσωτερικό του ρωσικού πολιτικού κόμματος Rodina ενώ ο Α. Sotnichenko παρουσιάζεται ως καθηγητής Πανεπιστημίου στις διεθνείς σχέσεις. Εκτός αυτού, η επίμαχη συνάντηση επρόκειτο να αποτελέσει συνέχεια ενός πολιτικού φόρουμ, ήτοι του «Ρωσικού εθνικού φόρουμ», στο οποίο είχαν μετάσχει και τα τρία προμνησθέντα πρόσωπα και το οποίο μόλις είχε αποδοκιμαστεί από το Κοινοβούλιο με το ψήφισμα της 10ης Ιουνίου 2015. Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων επιβεβαίωσε ότι οι εκδηλώσεις της 16ης Ιουνίου 2015 στις οποίες είχε προσκαλέσει τους ενδιαφερομένους είχαν ως σκοπό να παράσχουν στους τελευταίους τη δυνατότητα να εκφράσουν την πολιτική τους άποψη σχετικά με την «ευρωπαϊκή συνεργασία» ώστε, αφενός, να προτείνουν σχετικά με το φόρουμ με τίτλο «Ρωσικό εθνικό φόρουμ» μια διαφορετική οπτική γωνία από εκείνη του ψηφίσματος της 10ης Ιουνίου 2015 και, αφετέρου, να συνεχίσουν τις εργασίες που είχαν εγκαινιαστεί στο φόρουμ αυτό. Υπό τις συνθήκες αυτές, ένας προσφεύγων εξοικειωμένος με το πολιτικό γίγνεσθαι και επιδεικνύων τη συνήθη επιμέλεια θα αναμενόταν να παρακολουθεί προσεκτικά τις πολιτικές εξελίξεις που άπτονται της επίμαχης άρνησης.

- 90 Εκτός αυτού, από δικονομική άποψη, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί το γεγονός ότι ανακάλυψε την πολιτική βάση της διάκρισης την οποία φέρεται ότι υπέστησαν οι Ρώσοι προσκεκλημένοι του αφού ανέγνωσε το υπόμνημα αντίκρουσης που κατατέθηκε στην υπόθεση *Petrov* κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (Τ-452/15).
- 91 Υπενθυμίζεται συναφώς, αφενός, ότι για κάθε υπόθεση που εισάγεται ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου σχηματίζεται ιδιαίτερη δικογραφία, η οποία περιλαμβάνει κυρίως τα στοιχεία και τα δικόγραφα που έχουν προσκομίσει οι διάδικοι της συγκεκριμένης υπόθεσης, και ότι κάθε δικογραφία έχει πλήρη αυτοτέλεια. Τούτο καθίσταται εμφανές από το σημείο 25 των Διατάξεων για τη ρύθμιση πρακτικών ζητημάτων σχετικών με την εκτέλεση του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο ορίζει ότι «[ένα] διαδικαστικό έγγραφο και τα παραρτήματά του τα οποία προσκομίστηκαν σε ορισμένη υπόθεση και κατατέθηκαν στη δικογραφία της υποθέσεως αυτής δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για τις ανάγκες άλλης υποθέσεως» (βλ., κατ' αναλογία, διάταξη της 15ης Οκτωβρίου 2009, *Hangzhou Duralamp Electronics* κατά Συμβουλίου, Τ-459/07, ΕΥ:Τ:2009:403, σκέψη 12, και απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2015, *Einhell Germany* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Τ-73/12, ΕΥ:Τ:2015:865, σκέψη 36).
- 92 Είναι μιν αληθές ότι, κατά πάγια νομολογία, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων όπου η δημοσιοποίηση εγγράφου θα μπορούσε να θίξει την ορθή απονομή της δικαιοσύνης, οι διάδικοι είναι ελεύθεροι να κοινολογούν τα δικόγραφά τους σε τρίτους μη μετέχοντες στη δίκη. Με το ίδιο πνεύμα, ένας διάδικος μπορεί, εφόσον δεν συντρέχει τέτοια εξαιρετική περίπτωση, να επιτρέψει σε άλλον διάδικο της ίδιας υπόθεσης να χρησιμοποιήσει σε άλλη υπόθεση δικόγραφο που υπέβαλε ο πρώτος διάδικος στο πλαίσιο της πρώτης αυτής διαδικασίας (διάταξη της 15ης Οκτωβρίου 2009, *Hangzhou Duralamp Electronics* κατά Συμβουλίου, Τ-459/07, ΕΥ:Τ:2009:403, σκέψη 14, και απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2015, *Einhell Germany* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Τ-73/12, ΕΥ:Τ:2015:865, σκέψη 38).
- 93 Εν προκειμένω, όμως, δεν αποδεικνύεται ότι ο προσφεύγων ζήτησε από το Κοινοβούλιο την άδεια να χρησιμοποιήσει στην παρούσα υπόθεση το υπόμνημα αντίκρουσης που είχε υποβάλει το θεσμικό αυτό όργανο στην υπόθεση Τ-452/15.
- 94 Επομένως, διαπιστώνεται ότι η επίκληση, με το υπόμνημα απάντησης, της παραβίασης της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω των πολιτικών πεποιθήσεων των Ρώσων προσκεκλημένων δεν συνιστά ανάπτυξη λόγου ακύρωσης περιλαμβανόμενου στο δικόγραφο της προσφυγής δυνάμει να θεωρηθεί αποτέλεσμα της φυσιολογικής εξέλιξης της συζήτησης στο πλαίσιο κατ' αντιμωλία διαδικασίας, αλλά αποτελεί νέο λόγο. Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός πρέπει να κριθεί απαράδεκτος δεδομένου ότι δεν στηρίζεται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.
- 95 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται, επίσης με το υπόμνημα απάντησης, από παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας, το Κοινοβούλιο φρονεί ότι το επιχείρημα αυτό είναι δυσνόητο στο μέτρο που με αυτό επικρίνεται η αντιμετώπιση της οποίας έτυχαν «οι προσφεύγοντες» σε σχέση με αυτήν η οποία επιφυλάσσεται στους λοιπούς επισκέπτες και προσκεκλημένους του Κοινοβουλίου, μολονότι ο προσφεύγων, υπό την ιδιότητα του βουλευτή, δεν βρίσκεται σε συγκρίσιμη κατάσταση με εκείνους. Ωστόσο, η εν λόγω αναφορά «στους προσφεύγοντες» αποτελεί προδήλως σφάλμα εκ παραδρομής. Άλλωστε, το Κοινοβούλιο δεν επαναλαμβάνει το σφάλμα αυτό με τα λοιπά δικόγραφά του.
- 96 Επιπλέον, όσον αφορά τον φερόμενο ως εκπρόθεσμο χαρακτήρα του επιχειρήματος που αντλείται από παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο του λόγου ακύρωσης που αφορά κατάχρηση εξουσίας, ο προσφεύγων υποστήριξε μεταξύ άλλων, με το δικόγραφο της προσφυγής, ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ήταν «παντελώς αυθαίρετες και εκ διαμέτρου αντίθετες προς την απαγόρευση των διακρίσεων που προβλέπει το πρωτογενές δίκαιο». Εντούτοις, ο ισχυρισμός αυτός παρέπεμπε στους «ανωτέρω εκτιθέμενους λόγους», δηλαδή στις εκτιμήσεις σχετικά με τις φερόμενες διακρίσεις λόγω της ιθαγένειας ή της εθνοτικής καταγωγής των Ρώσων

προσκεκλημένων. Ο προσφεύγων, κατά την άσκηση της προσφυγής του, ουδέποτε επικαλέστηκε αυτή καθαυτήν την παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας σε σχέση με τη μεταχείριση που επιφυλάσσεται σε όλους τους άλλους επισκέπτες και προσκεκλημένους του Κοινοβουλίου.

- 97 Ως εκ τούτου, αν ο προσφεύγων επιχείρησε να επεκτείνει, με το υπόμνημα απάντησης, το περιεχόμενο του λόγου που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης κάθε διάκρισης λόγω ιθαγένειας ή εθνοτικής καταγωγής των Ρώσων προσκεκλημένων του επικαλούμενος γενικώς τη γενική αρχή της ισότητας σε σχέση με τη μεταχείριση που επιφυλάσσεται στους λοιπούς επισκέπτες και προσκεκλημένους του Κοινοβουλίου, ο λόγος ακύρωσης που βασίζεται στην παραβίαση της εν λόγω αρχής πρέπει να θεωρηθεί νέος λόγος ο οποίος δεν απορρέει από τη φυσιολογική εξέλιξη της συζήτησης στο πλαίσιο κατ' αντιμωλία διαδικασίας. Στο μέτρο αυτό, και δεδομένου ότι δεν στηρίζεται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία, και ο λόγος αυτός πρέπει να κριθεί απαράδεκτος.
- 98 Πρέπει να προστεθεί ότι το άρθρο 21 του Χάρτη, το οποίο χρησιμεύει ως βάση του λόγου ακύρωσης που αντλείται από την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας ή εθνοτικής καταγωγής, αποτελεί ιδιαίτερη έκφραση της αρχής της ίσης μεταχείρισης (βλ., συναφώς, απόφαση της 29ης Απριλίου 2015, *Léger*, C-528/13, EU:C:2015:288, σκέψη 48) και ότι τόσο η αρχή αυτή όσο και η απαγόρευση κάθε διάκρισης συνιστούν δύο ονομασίες της ίδιας γενικής αρχής του δικαίου, η οποία απαγορεύει, αφενός, να επιφυλάσσεται διαφορετική μεταχείριση σε όμοιες καταστάσεις και, αφετέρου, να επιφυλάσσεται ίδια μεταχείριση σε διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν αντικειμενικοί λόγοι δικαιολογούν τη μεταχείριση αυτή [απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2005, *Europe Chemi-Con (Deutschland)* κατά Συμβουλίου, C-422/02 P, EU:C:2005:56, σκέψη 33].
- 99 Επομένως, στο μέτρο που, λαμβανομένης υπόψη της ανωτέρω νομολογίας, η επίκληση της γενικής αρχής της ισότητας με το υπόμνημα απάντησης πρέπει να θεωρηθεί ως έκφραση, με διαφορετικούς όρους, του λόγου του δικογράφου ο οποίος αντλείται από την απαγόρευση κάθε διάκρισης λόγω ιθαγένειας ή εθνοτικής καταγωγής, η επίμαχη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, για τους λόγους που προεκτέθηκαν με τις σκέψεις 74 επ. ανωτέρω.
- 100 Εν πάση περιπτώσει, ο λόγος ακύρωσης που αντλείται, αφενός, από την παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 1, του Χάρτη, στο μέτρο που η απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους του προσφεύγοντος να εισέλθουν στους χώρους του Κοινοβουλίου ενέχει διάκριση λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων και, αφετέρου, από την παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας είναι αβάσιμος δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 108 έως 122 κατωτέρω, αμφότερες οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στηρίζονται σε αντικειμενικό και εύλογο λόγο, ο οποίος συνδέεται με την επιδίωξη ενός νόμιμου και επιτρεπτού σκοπού, και είναι ανάλογες προς τον επιδιωκόμενο σκοπό.

4. Επί του λόγου ακύρωσης που βάλλει κατά των δύο προσβαλλόμενων αποφάσεων και αντλείται από κατάχρηση εξουσίας

- 101 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν κατά κατάχρηση εξουσίας, πράγμα που αμφισβητείται από το Κοινοβούλιο.
- 102 Κατά πάγια νομολογία, η έννοια της κατάχρησης εξουσίας έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο και αναφέρεται στην περίπτωση κατά την οποία μια διοικητική αρχή κάνει χρήση των εξουσιών της για σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο της έχουν απονεμηθεί. Μια απόφαση θεωρείται ως εκδοθείσα κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον εφόσον προκύπτει, βάσει αντικειμενικών, κρίσιμων και συγκλινόντων στοιχείων, ότι ελήφθη προς επίτευξη σκοπών διαφορετικών των προβαλλόμενων. Συναφώς, δεν αρκεί να επικαλεστεί ο ενδιαφερόμενος ορισμένα πραγματικά περιστατικά προς στήριξη των ισχυρισμών του· πρέπει, επιπλέον, να προσκομίσει αρκούντως συγκεκριμένες, αντικειμενικές και συγκλινουσες ενδείξεις, τέτοιες ώστε να στοιχειοθετείται ή, τουλάχιστον, να πιθανολογείται το αληθές των ισχυρισμών αυτών. Σε διαφορετική περίπτωση, δεν μπορεί να τεθεί υπό

αμφισβήτηση η ακρίβεια της κρίσης του οικείου θεσμικού οργάνου. Επομένως, η συνολική εκτίμηση των ενδείξεων περί κατάχρησης εξουσίας δεν μπορεί να βασίζεται σε απλούς ισχυρισμούς, σε ενδείξεις μη αρκούντως ακριβείς ή μη αντικειμενικές και μη συναφείς (βλ. διάταξη της 19ης Δεκεμβρίου 2013, da Silva Tenreiro κατά Επιτροπής, T-32/13 P, EU:T:2013:721, σκέψεις 31 έως 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 103 Πρώτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, «για τους ανωτέρω εκτιθέμενους λόγους», οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν κατά κατάχρηση εξουσίας διότι είναι «παντελώς αυθαίρετες και εκ διαμέτρου αντίθετες προς την απαγόρευση των διακρίσεων».
- 104 Εντούτοις, στο μέτρο που ο προσφεύγων βασίζεται στις φερόμενες παρατυπίες που προσάπτει με τους λόγους οι οποίοι αντλούνται από την «παραβίαση των Συνθηκών», υπενθυμίζεται ότι, δεδομένου ότι οι λόγοι αυτοί απορρίφθηκαν ανωτέρω, η παραπομπή αυτή είναι απρόσφορη.
- 105 Δεύτερον, ο προσφεύγων παραδέχεται ότι η ασφάλεια και η εύρυθμη λειτουργία του Κοινοβουλίου συνιστούν νόμιμους και επιτρεπτούς σκοπούς, δυνάμενους να δικαιολογήσουν τις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Ωστόσο, αμφισβητεί ότι αυτοί ήταν όντως οι σκοποί τους οποίους επιδίωκαν οι εν λόγω αποφάσεις.
- 106 Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι Ρώσοι προσκεκλημένοι του δεν συνιστούσαν κίνδυνο για την ασφάλεια και την εύρυθμη λειτουργία του Κοινοβουλίου. Παρά το γεγονός ότι το τελευταίο αποτελεί χώρο πολιτικών διεργασιών, σκοπός της απαγόρευσης στους εν λόγω προσκεκλημένους να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο ήταν στην πραγματικότητα η περιθωριοποίησή τους λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων και της κομματικής τους ιδιότητας, στοιχείων που δεν ήταν αρεστά στην πλειοψηφία των μελών του Σώματος.
- 107 Επισημαίνεται ότι, με το επιχείρημα αυτό, πρόθεση του προσφεύγοντος είναι να συναγάγει απόδειξη κατάχρησης εξουσίας από την ανακρίβεια των λόγων στους οποίους στηρίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις.
- 108 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 89 ανωτέρω, μολονότι οι Ρώσοι προσκεκλημένοι του προσφεύγοντος δεν αποτελούσαν μέλη της Κρατικής Δούμας της Ομοσπονδιακής Συνέλευσης της Ρωσικής Ομοσπονδίας ή του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Συνέλευσης της Ρωσικής Ομοσπονδίας, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αιτιολογήθηκαν από το γεγονός ότι η παρουσία των προσώπων αυτών εντός του Κοινοβουλίου θα μπορούσε να υπονομεύσει την τάξη και την ασφάλεια του θεσμικού οργάνου καθώς και την εύρυθμη λειτουργία του στο γενικό πλαίσιο των εκδηλώσεων ενόψει των οποίων αποφασίστηκαν οι εν λόγω περιορισμοί πρόσβασης.
- 109 Πιο συγκεκριμένα, το Κοινοβούλιο επικαλέστηκε, υπό το πρίσμα του ψηφίσματος της 10ης Ιουνίου 2015, το ειδικό πλαίσιο των πολιτικών σχέσεων μεταξύ της Ρωσικής Ομοσπονδίας και της Ένωσης κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Παρέπεμψε ως εκ τούτου στην κατάσταση στην Ουκρανία και στην εκ μέρους της Ρωσικής Ομοσπονδίας δημοσίευση μιας μαύρης λίστας με τα ονόματα εν ενεργεία και πρώην βουλευτών του Κοινοβουλίου και υπαλλήλων της Ένωσης, γεγονός που το οδήγησε να περιορίσει την πρόσβαση Ρώσων πολιτικών και διπλωμάτων στις εγκαταστάσεις του.
- 110 Υπό το πρίσμα του ειδικού πλαισίου που προσδιόριζε κατά τον κρίσιμο χρόνο τις πολιτικές σχέσεις μεταξύ της Ρωσικής Ομοσπονδίας και της Ένωσης, αφενός, και ενόψει της εντατικοποίησης –κατά το Κοινοβούλιο– των σχέσεων μεταξύ ευρωπαϊκών κομμάτων χαρακτηριζόμενων ως λαϊκιστικών και ρωσικών δυνάμεων περιγραφόμενων ως εθνικιστικών, αφετέρου, το Κοινοβούλιο υπογράμμισε ότι οι A. Petron, F. Biruykon και A. Sotnichenko είχαν μετάσχει στο φόρουμ με τίτλο «Ρωσικό εθνικό φόρουμ» το οποίο είχε μόλις καταδικαστεί εντονότατα από το Σώμα. Το Κοινοβούλιο υπογράμμισε επίσης ότι οι A. Petron και F. Biruykon αποτελούσαν ενεργά μέλη ρωσικού κόμματος θεωρούμενου ως

εθνικιστικού. Προσθέτει δε ότι οι Α. Petrov, F. Biruykov και Α. Sotnichenko ήταν εν τέλει κεντρικά πρόσωπα τα οποία προσκλήθηκαν, αφενός, για να εκφράσουν, στο εσωτερικό του θεσμικού οργάνου, μια διαφορετική άποψη από εκείνη του ψηφίσματος της 10ης Ιουνίου 2015 όσον αφορά το φόρουμ με τίτλο «Ρωσικό εθνικό φόρουμ» και, αφετέρου, για να συνεχίσουν τις εργασίες που είχαν εγκαινιαστεί στο φόρουμ αυτό, πράγμα που επιβεβαίωσε και ο προσφεύγων κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζήτησης.

- 111 Ωστόσο, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι το «δικαίωμα του οικοδεσπότη» του Προέδρου του Κοινοβουλίου, το οποίο επικαλείται το θεσμικό αυτό όργανο, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί προκειμένου να παρεμποδιστεί η διεξαγωγή συναντήσεων στο θέμα των οποίων εναντιώνεται η πλειοψηφία των μελών του, διότι τα Κοινοβούλια αποτελούν ακριβώς χώρους ανταλλαγής πολιτικών απόψεων.
- 112 Εντούτοις, το άρθρο 22 του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου χορηγεί στον Πρόεδρο του θεσμικού οργάνου τις απαραίτητες αρμοδιότητες για τη διασφάλιση της γενικής ασφάλειας στις εγκαταστάσεις του Κοινοβουλίου, για την πρόληψη και την παύση κάθε διατάραξης της απρόσκοπτης διεξαγωγής των κοινοβουλευτικών δραστηριοτήτων και για την προστασία της αξιοπρέπειας του θεσμικού οργάνου. Επιπλέον, το Κοινοβούλιο ορθώς υποστηρίζει ότι δεν υποχρεούται να ευνοεί τη διεξαγωγή πολιτικών εκδηλώσεων τρίτου κράτους στις εγκαταστάσεις του. Ως εκ τούτου, το Κοινοβούλιο δεν υποχρεούται να υποδέχεται μέλη ή οπαδούς συγκεκριμένου κόμματος προκειμένου αυτοί να εκφραστούν πολιτικά στις εγκαταστάσεις του. Γενικότερα, από το άρθρο 14 ΣΕΕ προκύπτει ότι το δικαίωμα συμμετοχής στη νομοθετική και τη δημοσιονομική λειτουργία, στη λειτουργία πολιτικού ελέγχου καθώς και στη συμβουλευτική λειτουργία στο εσωτερικό του Κοινοβουλίου επιφυλάσσεται υπέρ των αντιπροσώπων των πολιτών οι οποίοι εκλέγονται με καθολική, άμεση, ελεύθερη και μυστική ψηφοφορία, ενώ ορισμένες επιμέρους διατάξεις, όπως είναι το άρθρο 15, παράγραφος 6, στοιχείο δ', ΣΕΕ και το άρθρο 230, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, έχουν εξασφαλίσει, σε ειδικές περιπτώσεις, δικαίωμα ακρόασης των Προέδρων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Εκτός αυτού, το άρθρο 115 του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου προβλέπει μιν ότι οι συζητήσεις είναι δημόσιες και ότι οι συνεδριάσεις των επιτροπών είναι επίσης κατά κανόνα δημόσιες, εντούτοις το άρθρο 157 του εν λόγω κανονισμού διευκρινίζει ότι όσοι γίνονται δεκτοί στα θεωρεία οφείλουν να μένουν καθιστοί και να σιωπούν. Επομένως, η οικονομία των Συνθηκών και των κειμένων που έχουν εκδοθεί προς εκτέλεσή τους καθώς και η ανάγκη να διασφαλιστεί η ελεύθερη άσκηση των εξουσιών του Κοινοβουλίου συνεπάγονται ότι το τελευταίο δεν αποτελεί τον χώρο όπου οποιοσδήποτε έχει αυτοδικαίως τη δυνατότητα να εκφράσει τις απόψεις του.
- 113 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ακόμη ότι χορηγήθηκαν κάρτες πρόσβασης στο όνομα των Ρώσων προσκεκλημένων του, δημιουργώντας του κατ' αυτόν τον τρόπο την εντύπωση ότι, ανεξαρτήτως της συνέντευξης Τύπου, η συνάντηση εργασίας θα μπορούσε να διεξαχθεί στους χώρους του θεσμικού οργάνου με τη συμμετοχή τους. Η χορήγηση των καρτών αυτών αποδεικνύει ότι τα εν λόγω πρόσωπα δεν συνιστούσαν ιδιαίτερο κίνδυνο, ενώ η μεταστροφή της στάσης του Κοινοβουλίου αποκαλύπτει τον κακόπιστο χαρακτήρα των προσβαλλόμενων αποφάσεων και την εξ αυτού προκληθείσα περιττή περιπλοκή στο έργο του προσφεύγοντος ως βουλευτή.
- 114 Εντούτοις, μολονότι είναι ακριβές ότι, με το ηλεκτρονικό μήνυμα της ΓΔ «Ασφάλειας» της 9ης Ιουνίου 2015, το Κοινοβούλιο επιβεβαίωσε την παραλαβή της αίτησης διαπίστευσης για τη συνάντηση εργασίας και ότι το ηλεκτρονικό αυτό μήνυμα περιλάμβανε αριθμό πρωτοκόλλου με τον οποίο ήταν δυνατή η παραλαβή των καρτών εισόδου που προορίζονταν για τους Ρώσους προσκεκλημένους του προσφεύγοντος, υπενθυμίζεται ότι το επίμαχο μήνυμα προερχόταν από τη ΓΔ «Ασφάλειας», ενώ η απόφαση με την οποία απαγορεύθηκε στους Ρώσους προσκεκλημένους του προσφεύγοντος να εισέλθουν στα κτίρια στηριζόταν σε εκτίμηση του πολιτικού πλαισίου, υπερβαίνουσα τις εξουσίες των διοικητικών υπηρεσιών του Κοινοβουλίου και εμπίπτουσα στις αρμοδιότητες των πολιτικών οργάνων του. Επιπλέον, το ηλεκτρονικό μήνυμα της ΓΔ «Ασφάλειας» της 9ης Ιουνίου 2015 περιείχε παράρτημα το οποίο διευκρίνιζε ότι ο διοργανωτής της εκδήλωσης δεν απαλλασσόταν από την

υποχρέωση τήρησης της ισχύουσας στο εσωτερικό του θεσμικού οργάνου συνήθους διαδικασίας έγκρισης. Επομένως, η φαινομενική αντίφαση η οποία απορρέει από τη χορήγηση αριθμού πρωτοκόλλου που καθιστά δυνατή την παραλαβή των καρτών πρόσβασης και από την απαγόρευση στους Ρώσους προσκεκλημένους να εισέλθουν τελικώς στο Κοινοβούλιο εξηγείται από τον διαφορετικό ρόλο που ανατίθεται στις διοικητικές αρχές και στα πολιτικά όργανα. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι το Κοινοβούλιο, ενεργώντας κακόπιστα και μόνον, δημιούργησε την εντύπωση ότι η επίμαχη συνάντηση θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί στις εγκαταστάσεις του.

- 115 Κατόπιν των ανωτέρω, δεδομένου ότι η λήψη μέτρων όπως η απαγόρευση σε συγκεκριμένα πρόσωπα να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο ώστε να προληφθεί κάθε διατάραξη των εργασιών του προϋποθέτει αξιολόγηση των προβλεπόμενων κινδύνων στηριζόμενη στα διαθέσιμα στοιχεία και συνεπαγόμενη κατ' ανάγκη ορισμένο βαθμό αβεβαιότητας, δεν προκύπτει ότι ο σκοπός διασφάλισης της ασφάλειας και της εύρυθμης λειτουργίας του Κοινοβουλίου δεν εμφάνιζε εύλογη σχέση προς τους λόγους που προέβαλε το θεσμικό αυτό όργανο.
- 116 Τέλος, κατά τον προσφεύγοντα, το γεγονός ότι η απαγόρευση πρόσβασης στο Κοινοβούλιο υπερέβη εν πάση περιπτώσει το αναγκαίο μέτρο συνιστά ένδειξη κατάχρησης εξουσίας. Παρατηρεί συγκεκριμένα ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου έχει στη διάθεσή του μια υπηρεσία ασφαλείας ικανή να αντιμετωπίσει προκλήσεις παντός είδους. Επιπλέον, το γεγονός ότι η απαγόρευση πρόσβασης στο Κοινοβούλιο αφορούσε όλους τους Ρώσους προσκεκλημένους, ενώ, σύμφωνα με το ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου, κίνδυνο για την ασφάλεια και την εύρυθμη λειτουργία του θεσμικού οργάνου συνιστούσαν μόνον οι Α. Retron και Ε. Biruykov, αποδεικνύει ότι η απαγόρευση αυτή συνιστούσε ένα είδος «συλλογικής κύρωσης».
- 117 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε, αλλά και ούτε καν υποστήριξε, ότι κάθε πρόσωπο έχει ανεπιφύλακτο δικαίωμα πρόσβασης στις εγκαταστάσεις του Κοινοβουλίου με σκοπό την πολιτική προπαγάνδα ή τη συζήτηση των πολιτικών κατευθύνσεων του Σώματος. Αντιθέτως, όπως εκτέθηκε με τη σκέψη 112 ανωτέρω, το Κοινοβούλιο υποστήριξε, χωρίς να αντικρουσθεί ως προς το σημείο αυτό, ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν χορηγεί αυτοδικαίως στο κοινό τη δυνατότητα πρόσβασης στα κτίριά του και χρήσης των εγκαταστάσεών του για την έκφραση των απόψεών του.
- 118 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου, αντί να εμπιστευθεί την ικανότητα παρέμβασης των υπηρεσιών ασφαλείας, αποφάσισε να μην επιτρέψει στους Ρώσους προσκεκλημένους του προσφεύγοντος να εισέλθουν στους χώρους του θεσμικού οργάνου, προκειμένου να εκφράσουν τις απόψεις τους στο πλαίσιο πολιτικής συνάντησης, δεν μπορεί να θεωρηθεί, εντός του διεθνούς πλαισίου που υπενθυμίζεται με τις σκέψεις 109 και 110 ανωτέρω, ως ένδειξη κατάχρησης εξουσίας. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο, καθόσον, όπως επιβεβαίωσε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεδομένου ότι η επίμαχη απαγόρευση πρόσβασης συναρτάται με το συγκεκριμένο πλαίσιο, ο χαρακτήρας της ήταν απλώς και μόνον προσωρινός.
- 119 Ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεσθεί ούτε ότι η απαγόρευση πρόσβασης επιβλήθηκε εις βάρος «του συνόλου της ομάδας των Ρώσων προσκεκλημένων», ήτοι επίσης εις βάρος των κυριών Ε. Ν. και Ρ. Ε., για να αποδείξει ότι η απαγόρευση αυτή αποτελούσε συλλογική και δυσανάλογη κύρωση. Συγκεκριμένα, η απαγόρευση στα εν λόγω δύο πρόσωπα να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο εξηγείται από το γεγονός ότι επρόκειτο για συνοδούς, δηλαδή τη σύζυγο του Ε. Biruykov και μια διερμηνέα, όπως προκύπτει από τις συζητήσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.
- 120 Τέλος, ο προσφεύγων θέτει εν αμφιβόλω –επίσης ανεπιτυχώς– τον συλλογικό χαρακτήρα της απαγόρευσης στους Ρώσους προσκεκλημένους του να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο στηριζόμενος στο γεγονός ότι προκύπτει εξ αντιδιαστολής από το ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου ότι, για το ίδιο το Κοινοβούλιο, ο Α. Sotnichenko δεν συνιστούσε ιδιαίτερο κίνδυνο.

- 121 Δεν είναι δυνατόν να αντληθεί επιχείρημα από το ότι, με το ηλεκτρονικό μήνυμα της υπηρεσίας Τύπου περί άρνησης να τεθεί στη διάθεση του προσφεύγοντος αίθουσα για τη διεξαγωγή συνέντευξης Τύπου, το Κοινοβούλιο έκρινε ότι η παρουσία των A. Petron και F. Birjukov εγκυμονούσε κίνδυνο για την εύρυθμη λειτουργία του θεσμικού οργάνου χωρίς να μνημονεύσει την περίπτωση του A. Sotnichenko. Συγκεκριμένα, από το ηλεκτρονικό μήνυμα που απηύθυνε στις 3 Ιουνίου 2015 ο βοηθός του προσφεύγοντος στην υπηρεσία Τύπου του Κοινοβουλίου σχετικά με τη διοργάνωση της εν λόγω συνέντευξης προκύπτει ότι ο ενδιαφερόμενος δεν επρόκειτο να μετάσχει σε αυτήν.
- 122 Εκτός αυτού, το Κοινοβούλιο εξέθεσε ότι ο A. Sotnichenko είχε μετάσχει στο φόρουμ με τίτλο «Ρωσικό εθνικό φόρουμ», όπως και οι A. Petron και F. Birjukov, πράγμα το οποίο δεν αμφισβητείται, και ότι είναι αυτή ακριβώς η συμμετοχή η οποία δικαιολόγησε την απαγόρευση και σε αυτόν να εισέλθει στα κτίρια του θεσμικού οργάνου προκειμένου να μετάσχει στη συνάντηση εργασίας, όπως περιγράφεται στις σκέψεις 109 και 110 ανωτέρω.
- 123 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει αρκούντως συγκεκριμένες, αντικειμενικές και συγκλίνουσες ενδείξεις ως προς το ότι ο πραγματικά επιδιωκόμενος σκοπός του Προέδρου του Κοινοβουλίου μέσω της έκδοσης των προσβαλλόμενων αποφάσεων δεν ήταν η ασφάλεια και η εύρυθμη λειτουργία του θεσμικού οργάνου. Κατά συνέπεια, ο λόγος ακύρωσης που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας πρέπει να απορριφθεί.
- 124 Δεδομένου ότι κανένας λόγος ακύρωσης δεν είναι βάσιμος, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

IV. Επί των δικαστικών εξόδων

- 125 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 126 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε και το Κοινοβούλιο ζήτησε την καταδίκη του στα δικαστικά έξοδα, ο προσφεύγων πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων και των σχετικών με τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει τον Udo Voigt να φέρει, πέραν των δικών του δικαστικών εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, περιλαμβανομένων και των σχετικών με τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Νοεμβρίου 2017.

(υπογραφές)